

КНИЖКА ВТОРА

1931—1932

ГОДИНА XXVII

ЕСЕНЬТА ЗАПЪЯ

— У-у! — запъя есенята,
И всичко се ослуша въ пѣсенята.

Гората тжжно зашумѣ,
Небето ситно заръмѣ.

Балкана чело начумери
И погледъ къмъ полето впери.

То тръпне глухо, запусѣло,
Вредъ пожълтѣло, погрознѣло:

Ни буйни ниви тамъ шумятъ,
Нито трева, нито цвѣтя цвѣтятъ.

Ни весели деца играятъ дружно,
А всичко само тжжно, тжжно!

Елинъ Пелинъ

